

אלוף העולם

מתוך: "געגועי לקיסינג'ר", מאת אתגר קרת

לכבוד יום הולדת חמישים הבאתי לאבא שלי מתנה מנקה פופיקים מוזהב, שעל הידית שלו כתוב "לאיש שלא צריך כלום". התלבטתי מאוד בין זה לבין "תמוז בלהבות". אבא שלי היה במצב רוח טוב כל הערב, ממש ליצן. הוא הראה לכולם איך הוא מנקה את הפופיק שלו עם המברשת ועשה קולות של פיל מרוצה. ואמא שלי אמרה לו "אוף, מנחם תפסיק." והוא לא הפסיק.

לכבוד יום הולדת חמישים החליט הדייר שגר בדירה למטה שהוא לא עוזב, אפילו שהחזזה שלו נגמר. "תראה אדון פולמן," אמר לאבא שלי בזמן שהוא רוכן מעל מגבר "מראנץ" מפורק בתנוחה של קצב, "בפברואר אני נוסע לניו-יורק לפתוח עם הגיס שלי מעבדת סטריאו. ואין שום סיכוי בעולם שאני אעביר את כל הדברים שלי מכאן רק בשביל למצוא דירה לחודשיים". וכשאבא שלי אמר לו שהחזזה נגמר בדצמבר, המשיך שלומי-אלקטרוניקה לעבוד כאילו כלום ואמר בטון של מישוהו שמנפנף איזה מתרים נודניק: "חזזה-שמוזה, אני נשאר. לא מוצא חן בעיניך? אז תבע אותי." ואחרי זה תקע במכה חדה את המברג שלו עמוק בקישקעס של המגבר.

לכבוד יום הולדת חמישים הלכתי עם אבא שלי לעורך דין, והעורך דין שלו אמר שאין מה לעשות. "תגיע איתו לפשרה," הציע וחיטט במגרות בחיפוש נואש אחרי משהו. "תנסה להוציא ממנו עוד איזה שלוש-מאות ארבע-מאות, ושלום על ישראל. משפט סתם יעלה לך בריאות ובלבול מוח, ואחרי שנתיים של ריצות בכלל לא בטוח שתוציא יותר."

לכבוד יום הולדת חמישים הצעתי לאבא שלי שניכנס בלילה לבית של שלומי-אלקטרוניקה, נחליף את הצילינדר של המנעול ונזרוק את כל הדברים שלו לחצר. ואבא שלי אמר שזה לא חוקי, ושאני לא אעז לעשות את זה. שאלתי אותו אם זה בגלל שהוא מפחד, והוא אמר שלא, שהוא פשוט ריאליסט. "בשביל מה?" שאל ונגע לעצמו בקרחת. "תגיד לי אתה. בשביל מה? בשביל עוד שלושה חודשים? עזוב, זה לא שווה את המאמץ".

לכבוד יום הולדת חמישים נזכרתי באבא שלי, איך שהוא היה פעם, כשהייתי ילד. גבוה כזה, ועובד בתל-אביב. הוא היה לוקח אותי לטיולים. הוא היה לוקח אותי על הגב שלו שק קמח. הייתי צועק לו "דיו" והוא היה רץ איתי למעלה ולמטה במדרגות כמו מטורף. אז הוא עוד לא היה ריאליסט, הוא היה אלוף העולם.

לכבוד יום הולדת חמישים עמדתי בחדר המדרגות והסתכלתי עליו. הוא היה קירח, הייתה לו כרס קטנה, הוא שנא את האישה שלו שהייתה אמא שלי. אנשים דרכו עליו כל הזמן והוא אמר

לעצמו שזה לא שווה את המאמץ. חשבתי על הדייר הבנזונה שיושב עכשיו בדירה של סבא שלי שמת, מתעלל במגברים, ופשוט יודע שאבא שלי לא יעשה כלום, כי הוא עייף, כי רועד לו הפופיק. כי אפילו הבן שלו, שהוא רק בן עשרים ושלוש, לא יעשה שום דבר.

לכבוד יום הולדת חמישים חשבתי שנייה על החיים. על איך הם משתינים עלינו בקשת. איך אנחנו תמיד מוותרים לכל מיני חארות כי הם לא שווים את המאמץ. חשבתי על עצמי, על חברה שלי, טלי, שאני לא ממש אוהב אותה, על הקרחת שמתחבאת לי מתחת לשערות של הראש, על הכבדות הזאת שאיכשהו תמיד עוצרת אותי מלהגיד למישהי שאני לא מכיר באוטובוס שהיא נורא יפה, מלרדת איתה בתחנה ולקנות לה פרחים. אבא שלי נכנס כבר הביתה ואני נשארתי בחדר המדרגות לבד. האור כבה, ואני אפילו לא הלכתי להדליק אותו. הרגשתי שאני נחנק בגרון, הרגשתי כמו סאנג'ר. חשבתי על הילדים שלי שעוד שלושים שנה ירצו כמו עכברים במבוך של הסנטר ובסוף יחזרו אלי עם "תמוז בלהבות".

לכבוד יום הולדת חמישים נתתי לדייר של אבא שלי מכה בפרצוף עם מפתח שוודי. "שברת לי את האף", ילל שלומי, "שברת לי את האף", והתפתל על הרצפה. "אף-שמך", הרמתי את מברג הפיליפס משולחן העבודה שלו, "לא מוצא חן בעינייך? אז תבע אותי." חשבתי על אבא שלי, שבטח יושב עכשיו בחדר-השינה ומנקה לעצמו את הפופיק במברשת בעלת ידית מוזהבת. זה הרגיז אותי, הרגיז אותי נורא. החזרתי את המברג למקום ודפקתי לו עוד בעיטה בראש.